

[Finansministeren.]

hovedet ikke i dag, og disse regler burde være afskaffet eller begrænset for mange år siden.

Må jeg i den forbindelse minde om, at daværende finansminister Thorkil Kristensen i 1952 — i 1952, jeg vil gerne gentage det — bad det afskrivningsudvalg, som sidder endnu, om at se på disse regler, fordi han åbenbart havde den opfattelse, at man skulle se på, om det var rigtigt at fortsætte med de ekstraordinære regler, som man fik under krigen med en god begrundelse. Dette synes jeg er noget meget væsentligt, når man skal vurdere dette varelager nedskrivningsproblem ud fra en saglig vurdering og ikke bare ud fra en politisk-taktisk vurdering.

Så har man sagt: ja vel, men der er fortsat en betydelig risiko for prisfald, som gør, at disse regler stadig er påkrævede. Det vil jeg også godt sige lidt om; det er nemlig heller ikke rigtigt. Forholdet er jo det, at hvis varerne ligger på lager, vil en nedgang i priserne fuldt ud — fuldt ud — kunne tages med ved den slutopgørelse, den statusopgørelse for det pågældende år, som har betydning for skatteansættelsen; for der er jo efter de danske regler i modsætning til i en række andre lande fuld ret til at opgøre varelageret enten efter indkøbsprisen eller efter dagsprisen. Og i det omfang, der i årets løb er indtrådt et prisfald, som faktisk har givet sig udslag i en lavere pris ved salg af de varer, som indgår i disse lagerværdier, giver det sig selv efter den regnskabsform, vi har, at den ved årets slutning opgjorte indkomst bliver så meget mindre, for prisfaldet er jo indgået i værdierne. Heller ikke i dette tilfælde er der altså noget som helst behov for en særlig adgang til nedskrivning af lagrenes værdi.

En eventuel yderligere nedgang i lagervarenes værdi næste år igen vil på tilsvarende måde kunne medføre nedsættelse af den skattemæssige indkomst for dette år, og der er altså i virkeligheden intet som helst behov for at have en særlig regel om skattemæssige lagernedskrivninger af hensyn til risikoen for prisfald. Det er ikke prisfaldsrisikoen, der er afgørende.

Når man i sin tid indførte denne regel, må det, som jeg har sagt, ses ud fra det synspunkt, at man under krigsforholdene

ved skattebegunstigelser helt rigtigt søgte at opmuntre til en større import af råvarer til det danske samfund. Men at tage dette hensyn i dag kan jo slet ikke siges at være rimeligt eller fornuftigt, tværtimod. Der er ingen fornuftig grund til at opmuntre erhvervslivet til at holde større lagre og derved tære på vor valutabeholdning, end hvad der er absolut nødvendigt for vor produktion. Det er investeringen, det er produktionen, der skal opmuntres via afskrivningsreglerne, og ikke lagerdannelsen.

Den eneste begrundelse, som jeg kan se en lille smule fornuft i, til gunst for særlige lagernedskrivningsregler ved siden af den almindelige adgang til valgfri opgørelse efter indkøbspris eller dagspris, er hensynet til at give de erhvervsdrivende en mulighed for at foretage en skattemæssig udjævning af indkomsten over flere år.

Det er altså problemet om at skære toppen af skatten, som man har sagt. Det er et højt reelt problem. Men man kan jo også her stille spørgsmålet, om der er nogen særlig grund til, at de erhvervsdrivende fortsat skal have også denne udjævningsmulighed ved siden af de mange andre muligheder, de har for at udjævne indtægterne. For det første sker der jo nu det, som hr. Arthur Jacobsen pegede på, og jeg tror også hr. Ømann var inde på det, at skattefradragsreglen ophæves, og det vil sige, at de høje marginalskatte forsvinder. Derved bliver behovet for denne særlige udjævning betydeligt mindre, end den har været før, og i øvrigt har de erhvervsdrivende som sagt mange flere muligheder, end lønmodtagerne har, for at klare disse problemer. Derfor kan man spørge, om der er nogen rimelighed i at bevare disse særlige begunstigelser.

Jeg understreger på ny, at vil man ved hjælp af afskrivningsreglerne yde en begunstigelse, må det først og fremmest være til gavn for de virkelig produktive investeringer og ikke for at fremme større lagervareindkøb. Dette er regeringens standpunkt, og det mener jeg er et i højeste grad erhvervsvenligt og produktionsvenligt synspunkt. Vi ønsker at fremme den virkelige produktion; den virkelige beskæftigelse, produktion og investering i maskiner, bygninger osv.

Når vi alligevel — til trods for at vi i regeringen har det synspunkt, at lagerned-